ANY I. BARCELONA 8 DE FEBRER DE 1868. NÚM. 6.

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ.

CARRER DE LA PRINCESA,
número 1, pis 2.

2 cuartos.

ADMINISTRACIO.

LLIBRERIA DE EUDALT PUIG,
Plassa Nova, núm. 5.

2 cuartos.

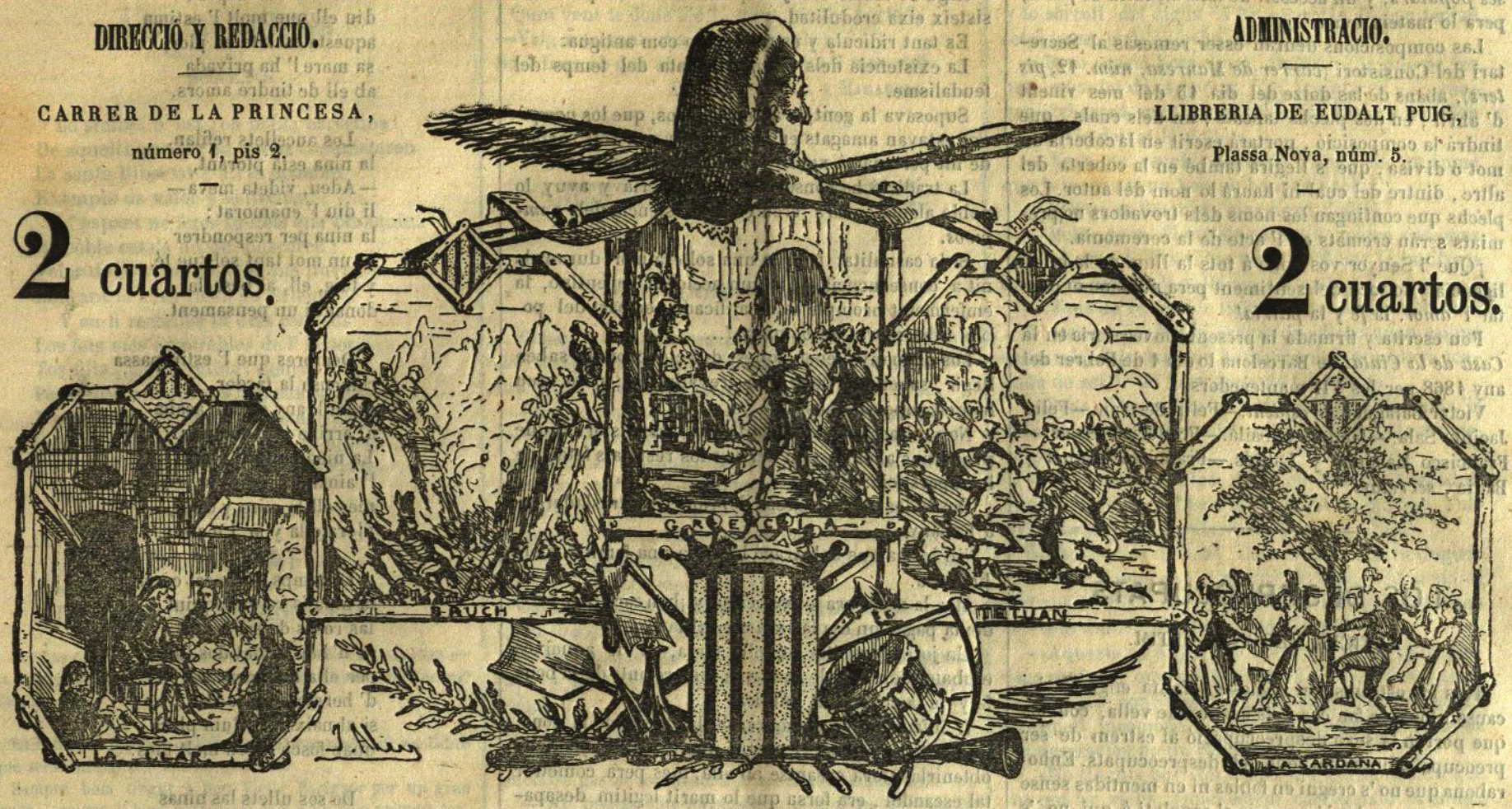

LA BARRETINA.

SEMMANARI POPULAR.

SUMARI

DE LAS MATERIAS QUE CONTÉ AQUEST NÚMERO.

Advertencia.—Convocaria dels Jochs Florals.—Los despreocupats.—Article segon y últim, per Antonet Serra.—*La niny del pensament, balada*, per Francesch Ubach y Vinyeta.—*Rum Rum*, per F.—*A la Barretina, soneto*, per Antoni Pages.—*Bibliografía. Lo Trovador de Montserrat*, per Z. de V.—*Lo Carril, improvisació en un album*, per Antoni Llaberia y Magarola.—*Cuentos de color de Fum. V. Los tres desitjos*, per Joseph Cornet.—*Los cuatre cadavres, nocturno*, per Lluis Camprobert.—*Acudits*, per S.—*Solucions á la xarada y al geroglifich del número passat.—Xaradeta*, per X.—*Geroglifich.*

ADVERTENCIA IMPORTANT

ALS CORRESPONSALS DE FORA.

Desde avuy en endevant quedan autorisats tots los nostres corresponsals de las provincias, pera poder vendrer la «Barretina» á rahó de 3 cuartos lo número. Los llibreters de fora de Barcelona quedesitjen expendrer aquest periódich, poden fernos pedido, que nosaltres los hi farem remesa ab tota la puntualitat que 's pugui exigir Las condicions son las seguents:

Per cada 25 exemplars, corrent los ports á cárrech dels corresponsals, 4 rals.

Per cada 25 exemplars, corrent los ports á cárrech nostre, 5 rals.

Hem establert eixas condicions á instancias de varios corresponsals; los que subjectantse á las anteriors condicions vulguin vendrerla tant sols á 2 cuartos, son libres de ferho.

La Administració.

CONSISTORI DELS JOCHS FLORALS

DE BARCELONA.

CONVOCATORIA

PERA LOS DEL PRESENT ANY 1868.

Als experts y honorables trovadors del principat de Catalunya, y de tots los comtats y antichs realmes ahont nostra llengua es parlada ó coneguda, los VII Mantenedors del CONSISTORI DELS JOCHS FLORALS DE BARCELONA *en lo any X de sa restauració, salut.*

Pera ben provehir á l' honrosa comanda que 'ns feu lo respectable cos d' Adjunts lo dia 16 de Janer últim, vos invitam á péndrer part en los JOCHS FLORALS de 1868, proponsantvos lo següent cartell, y desitjant, á vosaltres clarejant ingeni y noble inspiració, y á nosaltres llum y acert pera jutjar dretament y premiar als mes dignes.

CARTELL.

Lo primer diumenge, dia 3 del vinent mes de maig, se celebrará en la gran *Sala de Cent* de la Casa de la Ciutat, la festa poética dels JOCHS FLORALS en la que serán adjudicats, als autors de las tres millors poesías que se presenten, los tres premis ordinaris oferts per lo Excel-lentísim Ajuntament, magnífich protector y ja d' antich temps amador de la Gaya Ciencia.

La primera joya ó premi consistirá en una ENGLANTINA D' OR que 's donará al qui haja mes ben trovat sobre cualsevol dels fets historichs y gloriosas conquistas de Catalunya, ó sobre costums patrias, essent preferida, en igualtat de mérit, la poesía escrita en las formas narrativas de romans ó de llegenda.

La segona joya, que será una VIOLA D' OR Y PLATA, s' entregará al autor de la millor composició lírica, be sia religiosa ó moral.

Y la tercera joya, que anomenan *premi de honor y de cortesía*, consistent en una FLOR NATURAL, se adjudicará al qui haja presentat una poesía mes digna, sobre materia que 's deixa franca á l' inspiració dels trovadors. Lo qui obtinga est premi, deurá ferne present, en l' acte, á la dama de sa elecció qui, en recordansa d' antichs usos, será proclamada reyna de la festa y donará las joyas als trovadors que las hajan guanyadas y se troben presents.

A mes d' aquestos tres premis, hi podrá haver los accéssits y mencions honoríficas que 'ls Mantenedors judiquen per ben merescuts

Las poesías deurán esser inéditas y estar escritas en Catalá antich ó modern literari d' est Principat ó dels realmes de Mallorca y Valencia. Axí mateix s' admetrán las composicions en cualsevol dels dialectes del mitx dia de França, ab tal que llurs autors, evitant la influencia d' altres idiomas forasters al pais de la llengua d' Oc, procuren escriurerlas de la manera mes consemblant al antich provensal ó al catalá literari.

L' Ateneo Catalá, sempre amador de las glorias y lletras de la patria, ha novament ofert pera lo certámen d' aquest any un premi de *una medalla d' or* á la millor *Historia de Girona en l' any 1809, escrita en castís idioma catalá; ab abundancia de noticias*, y *propia pera correr profitosament en mans de las clas-*

ses populars, y un accéssit de *una medalla de plata*, pera lo mateix tema.

Las composicions deurán esser remesas al Secretari del Consistori (*carrer de Manresa, núm.* 12, *pisters*), abans de las dotze del dia 15 del mes vinent d' abril, en dos plechs tancats, un dels cuals, que tindrá la composició, portará escrit en la coberta un mot ó divisa, que 's llegirá també en la coberta del altre, dintre del cual hi haurá lo nom del autor. Los plechs que contingan los noms dels trovadors no premiats serán cremats en l' acte de la ceremonia.

¡Que 'l Senyor vos done á tots la llum de la intelligencia y lo foch del sentiment pera noblement cantar l' *amor*, la *fé* y la *patria!*

Fou escrita y firmada la present convocatoria en la *Casa de la Ciutat* de Barcelona lo dia 1 de Febrer del any 1868 per los VII mantenedors.

Víctor Balaguer, *president*.—Felip Bertran.—Felip Jacinto Sala.—Jacinto Labaila.—Frederich Soler.—Francisco Maspons y Labrós.—Francisco Miquel y Badia, *secretari*.

LOS DESPREOCUPATS.

ARTICLE SEGON Y ULTIM.

Tots los estrems son viciosos. Tanta engunia 'm causan los que fan cas dels cuentos de vella, com los que portan la seva despreocupació al estrem de ser preocupats dintre del seno dels despreocupats. Enhorabona que no 's cregui en faulas ni en mentidas sense cap ni peus, enhorabona que s' esvoloti á qui no 's dongui vergonya de ser supersticiós en ple sigle dinou; pero de ser verdaderament despreocupat, tal com s' ha de ser, á portar la despreocupació al estrem de ser ridícula, hi ha molta, moltísima diferencia. Jo no comprench que un se posi de mal humor per lo sencill fet de haber trencat un mirall, ó de haber girat sal ú oli, ó de haber somiat carbó; jo no comprech que un se alarmi perque un altre fa rodar la cadira, suposant que aixo vol dir disputas, que 'l poble 's preocupi á causa de haber aparegut una estrella ab qua; jo no comprech, no concebeixo res de tot aixo. Mes tampoch trobo be que 's fassi ballar la cadira continuament per probar que no 's creu en res, que sent dotse en un dinar se n' hi afegeixi un de mes sols per fer lo número tretse, número fatal pels supersticiossos; com tampoch trobo be que qui s' embarcaria lo dijous ó lo dissapte, s' embarqui lo divendres ó 'l dimars sols per burlarse, sols per voler desmentir alló de *los dios d' erre son fatals*.

Desenganyarse: la verdadera despreocupació no consisteix en res de aixo, no 's troba en cap dels estrems. Lo verdader despreocupat, lo que 's riu de la despreocupació alló que se 'n diu de veras; aquell ni menos se recorda de que la preocupació existeixi, y per lo tant cap importancia li dona. Si bessa oli, torna á omplir lo setrill, sabentli greu tant sols per lo liquit que ha perdut, si somia carbo tant se n' hi dona y á á ningu ho fa saber; si li ve be fer rodar una cadira la fa ballar y si no, no la fa rodar; si s' ha de embarcar lo dilluns no espera lo dimars y si s' ha de casar lo dimars no espera á lo divendres. Lo verdader despreocupat, repeteixo, no rendeix tribut á la superstició de cap de las maneras: ni afirmant sa existencia ni negantla, ni proclamant sa vida ni sa mort.

Aixis son los verdaders despreocupats y aixis m' agradaria que fos tothom.

Perque lo cert es que los pobles superticiosos no poden, encara que vulguin, ser civilisats.

L' Alemanya, á pesar de sa filosofía, ab tot y sa ciencia, te un gran obstacle que s' oposa á son adelanto, á son progres moral y material.

Aqueix obstacle que hi ha al bell mitj de la via del adelanto, aqueixa inmensa montanya que se aixeca ab bell mitj de lo camí del progres, se denomina: **¡Superstició!**...

Lo poble alemá, especialment las donas, es molt preocupat.

La suposada existencia dels *vampiros* no deixa viurer á las pobras solteras de Alemanya.

Algú de vostés desitjara potser saber en que consisteix eixa credulitad.

Es tant ridicula y estrambótica com antigua:

La existencia dels *vampiros* data del temps del feudalisme.

Suposava la gent de aquells temps, que los *vampiros* estavan amagats en las torras y que sols sortian de nit per anar á xuclar la sanch de las solteras.

La tradició ha conservat eixa tonteria y avuy lo poble alemá encara creu en la existencia dels *vampiros*.

Si la casualitat fa que una soltera mori durant la nit á consecuencia de algun accident repentino, la emfermetat prompte está calificada per part del poble: l' ha morta un *vampiro!*...

Los alemanys tenen aquest defecte capital: saben llegir, saben escriurer, son trevalladors; pero creu hen en supersticions.

No vull acabar sense contar un cas historich que proba fins ahont poden arrivar los resultats fatals de la superstició:

Desde los gelats paissos del Nort, ens trasladarem á Espanya.

En los camps del Aragó hi vivia una familia molt honrada.

Mes la mare era supesticiosa y ¡ben cara (per cert) devia pagar un dia la seva credulitat!

Un jorn va visitar aquella terra, un de aqueixos embaucadors, un de aqueixos comerciants de la bona fe y de la credulitat pública.

L' infame se va enamorar de las onsas de la dona, que 'n tenia moltas, y cregué que lo millor medi de obtenirlas, fora casantse ab ella; mes pera cometrer tal escandol, era forsa que lo marit legitim desapareixes.

Pera lograrho se valgué de son ofici infamant. Digué á la dona que lo seu espós era bruixot, que tenia pactes ab lo diable y que estava condemnat no solsament ell, sino tots los que vivissen en sa companya. La dona s' horripilá devant la idea de estar condemnada y com era ignorant, resolgué desferse de son espos perque estava embruixat.

Un dia, trovaren un home mort á cops de destrals.

Era l' espos de la dona aquella...

Lo tribunal va castigar als delincuents conforme á justicia.

. . . . . .

Lo antecedent cas es tant cert que no ho pot ser mes. ¡Trist resultat de creurer lo que ni somniat deuria ser may!

Es necessari, es indispensable que lo poble 's despreocupi, ja que tant fatals poden ser los resultats de la preocupació.

Bo es que hi hagi fe religiosa, y fe política; mes eixa fe, deu anar acompanyada de la educació, de la instrucció y de la ilustració.

Si lo poble apren á creurer la veritat, tant sols la veritat, ja sabrá despreciar la mentida; si lo poble arriba á saber comprender lo verdader significat de la paraula fe, no hi ha dupte que may la confongui ab la paraula credulitat.

Ditxos lo dia en que la diferencia entre eixas dugas paraulas siguia ben coneguda y ben remarcada!..

ANTONET SERRA.

LA NINA DEL PENSAMENT.

BALADA.

Los aucells refilan,
lo sol se va aixecant,
la mar que ne dorm quieta,
de foch es tot un mar;
los jinestars ensensan
del aire 'l bufet dols,
los papallons voltejan
lo calser de la flor.

A 'l era y á soletas
la nina veu l' aimant,
si sonrisent ell parla,
la nina no ho fa pas;
diu ell que molt l' estima,
aquesta esclata en plor,
sa mare l' ha privada
ab ell de tindre amors.

Los aucellets refilan,
la nina está plorant,
—Adeu, videta meva—
li diu l' enamorat;
la nina per respondrer
ni un mot tant sols ne té,
y fuig, ell, al besarla
donantli un pensament.

Dempres que l' estiu passa
comensa la tardor,
quan l' any de fini acaba
n' arriba ja l' any nou.
La nina sempre plora,
l' aimant sempre la veu,
mes ell la mira y calla,
plora ella y fa 'l mateix.

Lo temps desbocat corre,
la nina 's va enflaquint,
las rosas de sas galtas
se n' han tornat dos llirs;
per ella l' alborada
d' hermosa no te re,
si al naixer la llum plora
quan fosch plora molt mes.

De sos ullets las ninas
se n' han ben entelat,
la nina está espiranta,
sa mare no ho creu pas;
quan vol curar sa pena
son mal no te remey,
y 'ls llabis del qu' estima
quan besa, fuig al cel!

Los aucellets refilan,
lo sol s' es amagat,
la mar que ne dorm quieta
de blau es tot un mar;
los marvellars ensensan
del aire 'l bufet dols,
si una estrelleta brilla,
ben prest ne brillan dos.

Debaix la negra fulla
d' un ploraner desmay,
singlota una mareta,
sospira un trist aimant;
la fossa remoguda
al cap hi te una creu,
al bell mitj mateix d' ella
floreix un pensament.

FRANCESCH UBACH Y VINYETA.

RUM RUM.

Aquesta semmana, es semmana de estrenos. Lo dilluns, en l' Odeon, se posará en escena la nova producció de Don Serafi Pitarra, titulada: «La sabateta al balcó» y lo dimars, en lo teatro de Romea, estrenará la secció catalana «La Mitja taronja» comedia devuda á la ploma del reputat poeta D. Joseph María Arnau.

—

«El Faro Bisbalense» ha visitat la nostra redacció. Li agraim la visita y procurarem correspondrer com se mereix, á tal mostra de galanteria y de fraternitat.

—

La abundancia de original ens obliga á retirar lo folleti de aquest número, que anirem publicant sens interrupció en los números successius, pug tot l' original está en nostre poder. F.

—

A LA BARRETINA.

SONETO.

Lo símbol n' est ¡oh nobla barretina!
De aquells que per sa patria conquistaren
La santa llibertat y aixis donaren
Exemple de valor y fé divina.
L' espant ne féres tu dels que bronquina
Al poble catalá un dia buscaren:
Valor donares tu á ne 'ls que lluytaren
Honrant la séva rassa en Salamina.
Y en fi recordas tu dels catalans
Los fets més admirables de l' historia:
Tos fills ¡oh barretina! delirants
Per darne á tos grans fets eterna gloria,
N' escriuhen ab afany un semmanari
Que 'n porta lo teu nom com reliquiari.

ANTONI PAGÉS.

BIBLIOGRAFÍA.

LO TROVADOR DE MONTSERRAT.

POESIAS CATALANAS COMPLERTAS DE DON VICTOR BALAGUER.—LA BISBAL. ESTABLIMENT TIPOGRÁFICH DE DON ANTONI DE TORRES, EDILOR.

Lo llibre de que tenim l' honor de ocuparnos, es un llibre que será estimat per tots los catalans.

Sempre hem tingut á Don Victor Balaguer per un gran poeta, sempre l' hem considerat com á un dels primers trovadors de nostra estimada patria.

Mes si dubte nos hagués pogut cabrer de tal concepte, las poesías que adornan, que enriqueixen lo primer cuadern de «lo Trovador de Montserrat, nos haurian acabat de ensenyar á apréciar en lo que val y en lo molt que 's mereix, al distingit poeta catalá Don Victor Balaguer.

Sols vuitanta planas té lo plech que tenim á la vista y que debem á la amabilitat de lo distingit literato Don Antoni de Torres; pocas páginas son, poch es lo espay; mes eix espay reduit, y eixas páginas limitadas, son suficients pera que tot bon catalá aprengui á estimar al «Trovador de Montserrat.»

L' obra 's divideix en tres parts y cada part te per lema una d' eixas tres divisas; Patria, Fe, Amor!..

Si totas las poesías que sucesivament anirán veyent la llum pública, están á la altura de las que ja van publicadas, no dubtem en assegurar que la obra valdrá la pena de ser apreciada.

Hem llegit la poesía titulada «Avuy y Ahir» y nos ha agradat moltíssim, tant per la idea de la poesía, com per la puresa del llenguatje, y com per la armonía y facilitat de la versificació.

Pero la que á nostra manera de veurer, s' emporta la palma, es la llegenda titulada «Lo compte Armengol de Urgell,» llegenda notable, plena de veritat histórica y de verdader sentiment poétich.

Tambe hem trobat de primer ordre y magistralment pintada y descrita la batalla de la oda que porta per títol «Lo rey del Mar.» Si comensavam á citar bellesas, seria cosa de may acabar y lo poch espay de que podem disposar, no 'ns permet estendrerns mes de lo regular. Dient que de quatre de las poesías que omplen lo primer plech, tres venen ab la recomenació de haber sigut premiadas en los jochs florals, y assegurant que han sigut premiadas ab molta justicia; creyem que ja está dit tot.

Donem la mes complerta enhorabona al senyor Balaguer y la donem tambe al senyor de Torres ja que publicant la obra que tenim lo gust de recomenar al públich, ha prestat un servey mes á las lletras catalanas. Lo senyor Torres es entusiasta de nostra llengua y tots los catalans tenim molt que agrahirli, puig molt ha fet per ella. Per nostra part lo saludem fraternalment.

Z. DE V.

LO CARRIL.

IMPROVISACIÓ EN UN ALBUM.

—Lo cap ruent lliscant per la planura,
Foradant las montanyas ab ta empenta,
Secant los rius ab la mirada ardenta
De ton ull, qu' es tant sols vermell flagell;
¿Qué buscas ¡oh serpent! qui va formarte?
¿Quin vent te dona alé? ¿quin vent te porta?
—Vaig sotarrant una nissaga morta:
So 'l bras ab que al mon nou, ferma 'l mon vell.

ANTONI LLABERIA Y MAGAROLA.

CUENTOS DE COLOR DE FUM.

V.

LOS TRES DESITXOS.

Vetaquí que una vegada hi havia en un poblet, dos companys que may se deixavan á sol ni á sombra y que se estimavan mes que dos promesos.

Un dia, diumenje per mes senyas, veyent que en lo poble s' havia acabat la sega y que corrian perill de quedarse 'l dilluns sense trevallar, resolgueren anarsen cap á una altra terra á véurer si 'ls donavan feina, y fent del pensament obra, se penjaren lo sarronet á la espatlla y ab la fals al puny emprengueren la jornada quan encara los aucells no s' havian tret lo dormidor.

Camina que caminarás, arribaren á un bosch quan lo sol despuntava en l' horisont, y no be hi havian entrat, quan se 'ls presentá una velleta tota pansida, y dirigintse á un de ells, que 's deya Pere, li digué:

—Hereu, me sabriau dir quina hora es?

—Que os penseu que porto relotje? Ab altre cosa tinch de gastar los diners, contestá mal humorat.

—Al menos me volguesseu donar un xich de la butifarra que porteu en lo sarró.

—Altra feyna tinch, avia, que lo dia es curt y la jornada llarga, replicá mes cremat.

—Molt mal agradós sou, no podeu pas fér la sort de qui vagi ab vos.

La velleta se posá á parlar ab l' altre que 's deya Pau.

—Hereu, me sabriau dir quina hora es?

—Bona dona, lo sol surt en aquest temps entre cinch y sis del dematí.

—Me podriau dar un xich de butifarra de la que porteu al sarró?

—Ab molt gust, teniu y menjeu tota la que tingueu gana.

—Home, digué en Pere ¿que fas? mira ab quina gana menja... te: ja no 'n queda gens. ¿Com ho farem nosaltres?

—Deixala menjar y bon profit li fassi.

—Y á tu també, contestá la velleta. En agrahiment del favor y en premi de ton bon cor, te dich que los tres primers desitxos que tinguis te serán satisfets y complerts al moment.

Y encara no havia acabat de parlar, quan se transformá en papellona y desaparegué revolant entre 'ls bruchs y los arbossos.

—Mala bruixota, li cridá en Pere tot reprenent lo camí, bona paga 'ns donas de la butifarra: gracias y compliments que de res serveixen, promesas y paraulas que se 'n porta lo vent.

—No hi ha de que fer tants alarits, digué en Pau. Lo que ella ha dit ha de ser cert perque proba 'ns ha donat ab sa transformació de que pot cumplirho.

—Tens rahó, digué l' altre despertántselhi la cobdicia. Tenim tres desitxos pera satisfer. ¿Quantas cosas pedem demanar? Ja s' ha acabat la miseria y lo treball. Podem ser richs y tenir cavalls y coches y palaus. Vamos, me desdich de lo que he dit: es una bona bruixa, una bruixa exel·lent. Comenso á demanar....

—Poch á poch; no siguem tontos y pensemshi be avans de malbaratar nostra fortuna.

—També tens rahó, pensemshi.

Y estigueren un bon rato sense dirse res l' un al altre, pensant que era lo que 'ls convenia mes demanar, y somiant ab los goigs que 'ls prometia lo cumpliment de sos desitxos. Mentres tant lo sol anaya pujant poch á poquet fins que 's col·locá de tal manera que 'ls arbres no feyan sombra y los dos companys sentian una calor que 'ls cuidava á estabellar.

Camina que caminarás, arrivaren á una fonteta, y lo sorroll del aigua 'ls feu recordar de que tenian set y gana, puig estavan en dejú.

—Bona ocasió pera dinar, digueren, ja que no 'ns hem recordat de esmorsar. Y s' assentaren y tregueren del sarró uns rosegons de pa que era lo unich que havia deixat la velleta.

—Vaya un regalo, digué en Pere, per un home que 's menjaria un bou ab banyas y tot.

—Si que es llástima, murmurá l' altre.

—Molta gana, lluny de poblat y quatre rosegons per tot consol. Ves si 'ns vindria be ara la butifarra que s' ha menjat la vella aquest matí.

—Tant de bo que la tinguessem, esclamá en Pau.

Y encara no habia acabat de dirho quan caigué entre mitj dels dos una butifarra que semblava acabada de sortir de la caldera de las Beatas.

—Bona l' hem feta! cridá en Pere, estirantse 'ls cabells, gastar un dels teus desitxos en cosa tant mesquina.

—Tu 'n tens la culpa, digué en Pau molt enfadat. Sense tu jo no m' hauria recordat de menjar. Voldria que aquesta butifarra se 't penjés al nas.

No ho hagués dit may. Com si la butifarra tingués camas se 'n pujá cap al nas de 'n Pere y se penjá al seu nas fent la apariencia de aquellas anellas de metall que diuhen que hi portan los indios.

—Aquesta es pitjor que l' altra! digué ploriquejant en Pere, mentres que en Pau reya de tot gust. Si: riu, riu, continuá procurant inutilment arrencarse aquell incómodo adorno, es bonich burlarse de las desgracias de un company.

—No tinguis por. Un desitx me queda encara que 'ns pot fer richs. Quan estem carregats d' or ningú s' adonará de aquesta falta.

—Digásli sobra.

—Be; siga com siga, no 't faltará qui 't respecte y te estimi mentres tinguis diners.

—No estich per orgas, noy; lo desitx que t' queda empleal en treurerme aquest simbori que 'm fa molta nosa.

—Pero home...

—No hi ha home que valga. O me 'l treus ó me estrello 'l cap contra aqueixos arbres.

—Cálmat, cálmat; que no vull que siga dit que te he deixat per egoisme, en un apuro. Desitxo que 't torne 'l nas á son primitiu estat.

Y en efecte, la butifarra desprenentse, caygué á terra, de ahont la recullí en Pere ab prestesa y li pegá una bona caixalada en cástich del mal rato que li havia fet passar.

En aquell moment, comparegué la velleta del matí per art de la farigola, puig cap dels dos pogué veurer per ahont venia y 'ls digué:

—Ja s' nan complert las promesas; tant pobres sou com erau quan comensareu lo camí. Aquesta es la vida: en la infancia tot es somiar en lo esdevenidor; en la joventut gosár del present sens mida y gastar las forsas en cumplir desitxos poch meditats è insubstancials; en la vellesa esmenar, si es possible, los errors de avans, desfer lo fet y apeteixer lo descans. ¿Que es lo que desitjau are, després de haver tingut á la ma moltas riquesas y haverlas perdut per vostra imprudencia?

—Acabar lo camí, contestaren los dos resoltament.

Y acabat, amen Jesús.....

JOSEPH CORNET.

LOS CUATRE CADAVRES.

NOCTURNO.

I.

LOS DOS HOMENS.

Jo 't flich quin vent que bufava
la nit del dinou de Agost
de l' any mil siscents quaranta
de la gracia del senyor;
bambolejavan las plomas

dels barrets dels trovadors
que per los carrers se veyan
á pesar del vent tant fort.
Ni una estrelleta brillava,
de nuvol n' estava molt,
solsament de tant en tant
un llamp donava claror.
Lo relotje de Pedralves
n' estava tocant las nou,
y en la porta de l' esglesia,
dos homens, s' hi veyan sols.
Portavan llarga la capa
y l' espasa també molt,
lo barret fins al clatell
y botas de cuiro groch;
n' hi havia un qu' era molt alt,
que devia se 'l senyor
del altre, que l' obehia,
si fa ó no fa, com un gos.
—Ramon, digué l' home alt,
avuy necessitas cor.
—Ja sabeu que may m' en falta,
y ab això m' assemblo á vos;
podeu disposar de mi...
—Ja ho sé, viva Deu, Ramon;
per ço 't guardo al meu costat
que si fossis cobart, no.
Aqui se van interromprer,
perque uns personatjes nous
se van distingir de lluny
á pesar de la foscor.

II.

LOS PROMESOS.

Dos n' eran los que venian:
una dama y un donçell,
si n' es hermosa la dama
n' es gentil lo cavaller;
si ella 'n va molt tapada,
de tapat, ne va mes ell.
Ab molt misteri caminan
cap á la casa de Deu;
ja n' arrivan á la porta,
lo trucadó agafa ell,
y passos dins de la esglesia
se senten quasi al moment.
S' obre la porta per fi,
(un capellá 'ls se l' ha overt,)
entra la dama á la esglesia,
detras d' ell lo cavaller.
Se torna á tancar la porta
y tocan dos quarts de deu;
comensan á caurer gotas,
continuan los llampechs.

III.

LOS ESPIAS.

Quan vejeren als promesos
l' home alt y lo Ramon,
se 'n varen anar depressa
poble amunt y corren molt.
Mes al moment que van veurer
que á la esglesia eran tots dos,
enderrera s' entornaren
com moguts per un ressort.
—Ramon va dir 'l home alt,
—Qué voleu de mi senyor?
—Ja tornem á sé á la porta
de la esglesia.
—Si, ja hi som.
—Donchs esperemnos un rato
que ja fa ratet que hi son
y prompte deurán sortir,
puig no poden tardar molt.
Despres d' això dit, callaren,
y al cap d' un rato d' això,
la porteta de l' esglesia
se va torná á obrir de nou.
La tornaren á tancar.
sense fer gens de soroll;
sortiren los que hi entraren
aquella nit, feya poch.

IV.

LOS QUATRE CADAVRES.

—Alto compte!.. alto aqui!..
don Enrich tregau la espasa,
si es que no voleu que os mati
com una gallina 's mata.
Aixins parlá l' home alt
á lo donçell presentantse.
Parat se tomba 'l donçell
y respon encés ab rabia:
—¿Qui es lo que aixis m' insulta?
jo só 'l compte de Miranda,
y devant meu, los mes alts,
tots lo carbassot abaixan.
—Es lo compte de Milflors
que aqui compte vos demana
de una noya que, promesa,
per casarse m' esperava.
Era 'l compte de Milflors
l' home que tapat anava:
era alt, com la farola
que en la Riba 'l port senyala,
pelut, com la pell de un be,
lo pel la cara li tapa;
no mes se li veu lo nas
que d' això no n' hi fa falta.
Era un home petitó
lo compte de la Miranda:
te la cara molt ben feta,
y porta també la barba.
Ella si que n' es bonica:
te la careta ovalada,
de blau de cel ne te 'ls ulls,
lo seu color n' es de mangre;
sa estatura n' es molt bona,
no n' es alta ni n' es baixa,
y porta en lo cap un manto:
va vestida tota blanca.
. . . . . .
—Mireula, á n' aqui la porto,
que ab mi se n' es desposada,
digué 'l donçell á Milflors
tot ensenyantli la dama.
—Defenseuvos donchs ¡rellamp!
que viuda la vull fer ara,
digué 'l compte de Milflors
posantse al moment en guardia.
Ja no 's va sentir res mes
que 'l crich crech de las espasas,
y tot sovint juraments
que los cavallers llansavan.
Al cap d' un rato d' això,
dos cossos ne varen caurer;
eran Milflors y lo compte:
¡se mataren l' un al altre!.
En Ramon quan això veu,
cap á Milflors s' abalansa,
y quan lo veu ple de sanch,
se treu la vida ab la daga.
Torna en si la dama hermosa,
que lo desmay se li acaba,
puig que al insult de Milflors
ne va caurer desmayada.
Quan veu mort á los seus peus
al compte de la Miranda,
quan un altre mort ne mira,
y á n' alli al costat, un altre,
¡socorro! cridantne molt
fora de si... y espantada...
va exclamar ab forta veu;
no va respóndrer ni un ánima.
Quan veu que ningú respon,
la dama molt mes s' espanta;
¡ay! llensá un 'errible crit,
y morta tambe va caurer...
. . . . . .
Un silenci sepulcral
per tot Pedralves regnava;
no mes era interromput
pel soroll que feya l' aigua,
puig que ja feya molt rato
que la pluja s' engrossava
y que terrrible claror
los llamps que feyan, donavan.
. . . . . .
Las deu de la nit ja n' eran,
y en lo relotje tocavan;
hora terrible per cert....
—Aqui 'l nocturno s' acava.

LLUIS CAMPROBERT.

ACUDITS.

—¿Sabs lo Toni? donchs l' han agafat.
—¿Y per qué?
—Ja t' ho pots pensar, perque tenia las unglas llargas.
—Vetaqui lo que te seguir las modas.

—

Ab tant que hi fet per la patria
y no m' ha donat res mes
que disgustos y rabiadas.
—Donchs home: ja t' ha dat *creus*.

—

—¿Quina lletra es la que 's balla?
—La *jota*.

S.

Solució á la xarada del número passat.

Fixant un poch la atenció
En la xarada passada,
Trobarán de una vegada
Qu 'es *sa-ca* la solució.

—

Solució al geroglifich del número passat.

Costa molt d' endevinar,
mes fixantshi, prompte 's veu
que no pot estar mes clar,
puig diu axis: *qui creu creu*
Enviadas pel correu.

XARADETA.

Ma *primera* es molt fidel,
prima y *dos*, trenta dos quarts,
prima y *tersa* no articula;
tres y *dos* es castellá.
Ab mon ton en aqueix mon
s' hi ensopega á cada pas.

X.

GEROGLÍFICH.

QUIM ESMIR AMEN

Oo VI

Las solucions se donarán en lo número de dissapte.

Correspondencia de **La Barretina.**

D. J. B. Barcelona. Dispensim. D. J. Id. Lo mateix. D. A. B. y R. Id. Publicaré las Xaradas. D. A. S. y F. Id. Publicaré la Xarada. D. J. R. y M. Id. Dispensim. D. S. Reus. Publicaré l' article. D. L. M. Barcelona. Pot enviar lo que vulgi. D. A. B. Gracia. Publicaré l' endevinalla. D. S. C. P. Barcelona. Publicaré dugas de las sevas poesias. Don A. de T. La Bisbal. La suscripció que voste 'm demana no la puch servir perque per ara no n' admeto. Entenguis ab lo corresponsal de Girona. D. P. O. Barcelona. No 'l puch servir. D. A. B. y F. Id. La delicadesa no 'm deixa publicar lo teu soneto. D. G. C. Publicaré las xaradas. D. A. B. Id. Publicaré la Xarada. D. J. S. Id. Ho publicaré tot. D. J. B. y A. Id. Publicaré l' Acudit.=A. S.

CRIDA.

LO DRAMA DEL ÁNIMA.

ALGO SOBRE MÉJICH Y MAXIMILIANO

PER

JOSEPH ZORRILLA.

Se trova de venta en la nostra Administració. Plassa Nova, núm. 5, Llibrería de don Edualt Puig.

Director: D. ANTON SERRA.

Editor responsable: D. FRANCISCO ALFONSO.

Barcelona.—Imp. de Jaume Jepús, carrer de Petritxol, 14.—1868.